

Cartes al Director

Sr. Director de «Ronsana»

Res de nou a l'Est

Potser el noticiari televisiu ho ha passat així. O d'altra manera; no hi ha fets d'importància. Ironia de les coses. Paradoxa infinita, callositat tal volta intencionada.

No res el cicló de maig del 1979. Altra volta a l'Estat d'Andra Pradesh i al del Tamil Nadu. Més assolador i devastador que el de l'any 1977, encara que les víctimes que perderen la vida foren NOMÉS mil. Les persones afectades (és a dir, que en general han perdut casa, atuell, diners, si en tenien, roba, etc.), arriben a passar els deu milions de persones. Els danys en diners es calculen en molts centenars de milers de milions de pesetes. Això recau sobre la mateixa població que el 1977 vegé l'hecatombe de 100.000 morts i la pèrdua com aquesta vegada de totes les collites a punt de segar. I sobre el mateix terreny i estat que l'any passat del 78 veiem inundats grans terrenys. (Foren set els estats que quedaren submergits per l'aigua i amb pèrdua d'unes vint-icinc mil vides, vint mil d'elles en un sol estat, el de Bengala Oest, i el Gujarat essent també un dels estats afectats per la inundació). Vaja, res de nou a l'Est. Seria ben poca notícia en els periòdics i Televisió d'Europa.

Quants són els vietnamites i tailandesos que s'escapen del règim comunista? Ja no es sap ni el nombre. Els diaris diuen que ja arriben al milió el fugitiu que busquen acolliment en alguna nació. Indonèsia ja ha donat l'ordre de tirar a matar si en desembarca algun. Un vaixell amb dos milers a bord s'ofegaren al mar. Molts d'altres han passat per la mateixa sort. Moltes nacions no en volen acollir ni un. Els altres, amb compta-gotes. Que es morin a la mar. Què importa? Vaja, que RES DE NOU A L'EST. Per què amoïnar-nos?

A Manila ja s'ha acabat la reunió de l'UNCTAD. UNCTAD, òrgan de les Nacions Unides per desenvolupar els països pobres, celebrat per cinc vegades en diferents ciutats i Nacions del món. Sí, han tingut bons diners i fins i tot sessions de teatre, o quelcom per l'estil, i han estat reunits moltes vegades, però «parturiunt montes nascetur ridi-

lus mus». = Han parit les muntanyes, però el nascut ha estat un ridícul ratolí. Sembla, però, que d'aquesta reunió de les grans intel·ligències i poders ni el ratolí ha nascut: no n'ha sortit res per ajudar a les 4/5 parts del Món sofrent. És possible? No és que les nacions subdesenvolupades no hagin proposat els seus plans, que no hagin demanat una tolerància més gran en el comerç, que els hi concedeixin permisos d'exportació dels seus productes (a voltes es diu que s'aixequin per si mateixos, que si són ganduls, etc.), el que passa és que hi ha un gran «boicot» de poderosos perquè el marginats no s'aixequin. Jo ho veig així. La General Motors pot venir a fabricar cotxes a Saragossa, una nació pobre no obtindrà mai aquest permís ni per anar a fer-ho als Estats Units.

Què us sembla? Està bé aquest món? Jo crec que no i que li'n falta molt per posar-se a to. Sembla que a d'altres no els preocupa. Vaja, es veu que no hi ha RES DE NOU A L'EST.

Jaume Travesa, S. J.

Catholic Churc,

Rajkot, India, 360001

Carla oberla

als ciutadans de
Sta. Eulàlia de Ronsana

El vostre antic Mestre, Francesc Riart i Mitjavila, assidu llegidor de la vostra revista RONSANA (ja fa molt temps), en llegir el núm. Maig-Juny experimentà una sotragada sentimental i cívica que em porta a demanar-vos volgueu assistir a la que podria dir-se la meva darrera lliçó, ja que tinc jo 85 anys.

L'article «Redreçament», que demana la creació d'un Ateneu Popular o Casal Cultural per aquest estimat poble, em fa pensar en aquells anys de la meva joventut en que l'aula escolar (crec que ara és la Biblioteca) era com un Ateneu. En ella daren Conferències metges, advocats, sacerdots, etc.: en ella es celebraren Recitals de poesia catalana per una professional i per les noies del poble; fins oferiren obres de Teatre els nois, junt a les exposicions.

La meva aportació personal (a més d'ensenyar als nois i a algunes noies, de dia i de nit) no sols fou dar també Conferències educatives, sinó impulsar tota mena de fets culturals:

1. Excursions a peu i amb autocar, a les muntanyes i a la costa. Fins una visita a la Gran Exposi-

ció Internacional de Barcelona amb els alumnes i una altra amb els seus pares.

2. Biblioteca filial de la de Granollers, amb préstec a domicili.

3. Cants populars, i audició de discs pels alumnes.

4. Sessions de cinema, per un Pathe-Baby adquirit per l'Associació dels nois.

5. Futbol. Vaig convertir una part del meu hort en camp de futbol, etc., etc.

¿Es vol res més, per fer somniar als ciutadans de fa 50 anys, com diu el Sr. D. Joan Ruiz i Calonja?

I no han fet solament un somni de les aspiracions culturals i cíviques els meus estimats deixebles. Veig els seus noms en les planes de RONSANA, amb quanta emoció!, dirigint ara les actuacions que llavors començaren a la meua Escola: Esports, excursionisme, viatges, esbarts, teatre català, articles escrits en català impecable, i Associacions de totes menes: Clubs, Associació de Pares d'Alumnes, Associació de Veïns, Unió de Pagesos, Aplec de joves cristians, Agrupació Fotogràfica... Naturalment que no tots foren deixebles meus (sinó familiars o que visqueren l'ambient cultural abans dit).

Ara, que sortosament tenim una Constitució Democràtica, una Generalitat a punt d'actuar autònomament i un Municipi dirigit per un Ajuntament popular, serà l'hora de fer realitat la Catalunya que tots desitgem: Forta, culta, assenyada, lliure... Entre tots l'hem de fer.

No cregueu, però, que no tinc en compte els molts anys que han passat sense la meua intervenció en els fets culturals; que no valori l'actuació dels mestres, dels sacerdots, etc., de tot aquest temps; de la influència dels estiuejants o de les urbanitzacions, portant aires moderns...

Ningú em pot negar, no obstant, que la llevor, la iniciació, fou variada i potent.

Ara sols us demano que em deixeu donar la darrera lliçó. He escrit una obra titulada «Educació Institucional Permanent i Cultura bàsica armònica».

Un breu resum de la mateixa és el que voldria explicar en una Conferència.

Demano, doncs, autorització per fer el que diu el Sr. Marcel·l Galobart en el seu article: «La nostra joventut i els seus problemes». Això és orientar i donar suport als joves d'avui.

Orientar amb el lema: «Amor, Veritat, Justícia i Bellesa», que rebutgi el materialisme de l'ambient.

Mostrar que, per damunt de l'individualisme irresponsable, sempre hi ha qui es sacrifica per la Justícia Social.

Des del fons del cor clamem: ¡¡Visca Catalunya!!

Francesc Riart